Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15. Juli 1898. 47de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt ved Konferencen i Utah Stav den 17. April 1898.

(Fortsat fra Side 199.)

Naturligvis er der ikke noget mærkværdigt i denne nøgne Gjentagelse, som jeg har gjort; thi andre Mænd have ogsaa brugt store Summer for at lindre deres Medskabningers Nød; men det mærkelige ved dette Tilfælde er, at det viser det Princip, hvorom jeg har talt. Denne Mand bad aldrig Mennesker om Hjælp; han har aldrig tigget en Dollar; han anmodede aldrig Nogen om Penge. Saa egen var han med Hensyn til det, han udførte, at han i flere Aar ikke en Gang vilde tillade, at det kom for Offentligheden, da han frygtede, at det muligvis vilde opmuntre Nogen til at gribe ind i det. Hvorledes udførte han nu dette? Han var selv en fattig Mand, og somme Tider, naar han havde sluttet det ene Maaltid, vidste han ikke, hvor han skulde gaa hen og faa det næste. Han ejede ingen Bankaktier, havde ingen personlige Indtægter, men, som jeg har sagt, samlede og forbrugte han dog over seks Millioner Dollars. Han gjorde dette ved Bønnens Kraft.

Selv for os, som dog ere saa godt bekjendte med Bønnens Resultater, synes det utroligt, at dette Værk kunde udføres ved Indflydelsen af en eneste Mands Bønner, men det er erklæret for at være Sandhed, at han udførte Alt dette uden at bede om menneskelig Hjælp, men ved at bønfalde Gud om at skjænke ham Midler til at gjennemføre dette Værk. Som Svar paa hans Bønner kom Folk og gav ham Penge. Han selv i Forening med dem, som vare med ham, gik til Gud og bønfaldt ham om at aabne Vejen for deres daglige Nødvendigheder, og de gik aldrig forgjæves. Han var meget forsigtig angaaende dette; thi han frygtede for, at nogen Anden skulde faa Æren for det; saa frygtsom var han for, at Herren ikke skulde faa Æren, at han ikke vilde gjøre sine Mangler bekjendte for Menneskene. Kort Tid før sin Død opfordrede han Enhver, som han havde været i Berøring med, til at bevidne, at han aldrig havde anmodet noget Menneske om Hjælp.

Denne Mands Livshistorie gjorde et forunderligt Indtryk paa mig. Jeg sagde til mig selv: „Her er et Tilfælde, som viser, hvad Herren vil gjøre imod den, som ikke engang holder Guds Sons Præstedomme, men som sætter sin Lid til Gud indtil det Yderste." Jeg tror fuldt og fast paa denne Historie. Jeg tror, at det er muligt at udføre dette. Mit eget Liv er et lille Eksempel paa det. Jeg har tit prædiket foruden Pung og Taske, og jeg har aldrig henvendt mig til noget Menneske om Hjælp; det vilde have været en stor Prøve for mig at skulle have bedet mine Medmennesker om Understottelse. De første Penge, som blev givet mig paa en Mission, skammede jeg mig ved at modtage. Jeg gav dem tilbage til Enken, som gav mig dem, thi jeg kunde ikke overtale mig selv til at modtage dem. Senere fortrød jeg det dog, thi jeg vidste, at det var forkert; jeg berøvede denne Kvinde en Velsignelse ved ikke at modtage disse Penge. Jeg havde en forunderlig Følelse, maaske det var Stolthed, og jeg kunde ikke overtale mig selv til at bede om Hjælp. Derimod kunde jeg gaa til Herren, og det gjorde jeg, og han forsynede mig paa de mest mærkværdige Maader. Da jeg var paa Sandwichs Øerne, hvor en „Picayune" (ca. 25 Øre) var af lige saa megen Værdi for Folket, som halvtredsindstyve Dollars ere værd for os, erindrer jeg, at Broder og Søster F. A. Hammond spurgte mig, hvorfra jeg ventede at faa nogle nye Klæder, da min Klædning var bleven meget luvslidt. Det kunde jeg ikke fortælle dem, men jeg sagde, at Herren vilde nok aabne en Udvej, fordi jeg vidste, at han hørte og besvarede Bønner, og han gjorde det ogsaa den Gang. Er der ikke Hundreder, ja, jeg kan godt sige Tusinder af Ældster, som have erfaret dette? Maaske der er Hundreder her i Forsamlingen, hvis Erfaring i denne Henseende ligner min. Og naar Herren kan høre Ældsternes ydmyge Bønner og skjænke dem Midler, kan han da ikke ogsaa høre sine Tjeneres Bønner angaaende større Foretagender, som fordre flere Midler og storre Tro? Jo, visselig kan han. Guds Kraft er ikke alene indskrænket til at forsyne os med Klæder. Som jeg har sagt, hele Jorden er hans. Himlenes Himle ere Herrens. Kvæget, som flokkes paa de tusinde Høje, og Fiskene, som svømme i Havet, samt enhver Ting paa Jordens Overflade er Altsammen hans. Og han har sine Sendebud i Tusindvis rede til at udføre hans Befalinger og til at virke for hans Borns Bedste. Maaske de ere usynlige for os; dog hænder det, at En ser dem nu og da; men ikke desto mindre ere de rundt omkring os, og vi føle deres himmelske Nærværelse. Hvor let er det ikke for dem at kontrollere og styre Tingene efter Herrens Vilje og Hensigter.

Han har altid gjort det med Hensyn til dette Værk. Han har kastet vore Fjender til Siden, naar det saa ud, som om vi skulde fortabes. Han har indvirket saaledes paa onde Mennesker, at de ere bragte til at prise og love ham. Han har forstyrret deres onde Hensigter og tilintetgjort deres vellagte Planer. Han er altid i Stand til at gjøre dette, og han vil ogsaa gjøre det, naar vi have den rette Tro til ham og sætte en urokkelig Tillid til ham. Alt det, som er nødvendigt, er at lære og kjende, hvilke Ting det er rettest at gjøre. Hvorledes skulle vi faa det at vide? Vi kunne faa det at vide ved den Autoritet, som Gud har oprettet paa Jorden.

Naar Herrens Ord kommer til os igjennem denne Autoritet, og naar der bliver givet os Befaling til at udføre

en eller anden Ting, lad mig da sige Eder i den Herres Jesu Navn, at den kan blive udført, dersom vi ville. Det kan synes at være ligesaa umuligt, som det syntes Israeliterne at gaa over det røde Hav. Da de kom til dette Hav, laa det udbredt foran dem; Bjærgene havde de paa begge Sider, og bag dem vare deres Fjender. Men Herren var Situationen voksen. Han lod sin Tjener Moses slaa Havet, og en Befrielsesvej blev aabnet for hans Folk. Saaledes er det nu, og det vil vedblivende være saa, naar hans Folk sætte deres Lid til ham og i Tro udføre det, som han fordrer af dem. Dersom de ville gjøre dette, er der Intet, som kan hindre Udførelsen af det Arbejde, der er dem anbetroet.

Tro I ikke dette, mine Brodre og Søstre? Jo, jeg ved, at I tro det. Jeg ved, at ethvert Hjerte i denne Forsamling, i hvilket der er Tro, har et rede Svar paa, at det er en himmelsk Sandhed. Jeg er glad for, at dette Tabernakel er blevet bygget. Jeg er glad for, at de Sidste-Dages Helliges Tro har været stærk nok til at udføre dette Værk. Fortsæt nu Eders gode Gjerninger, mine Brødre og Søstre. Fortsæt med at udøve Tro. Fortsæt med at uddanne Enighedens og Kjærlighedens Princip i Eders Midte. Aflæg Eders daarlige Vaner. Hav Opsyn med Eders Børn. Lad intet Ord blive talt i Eders Gader, i Eders Boliger eller i Eders Foreninger, som kan nedsætte Guds Værk eller hans Præstedømme; thi det vil bedrøve Herrens Aand. Det er sandt, at hans Tjenere ere fejlbare Mænd. Ingen kjender i Almindelighed bedre deres Fejl end de selv. De have frygtet for at modtage det Ansvar, som Gud har lagt paa dem. Joseph F. Smith og George Q. Cannon, som Begge ere her i Dag, have aldrig næret noget Ønske om at beklæde det Embede, som de nu holde. Vi vilde Begge have ladet det gaa forbi os, dersom vi havde kunnet. Vi søgte ikke efter Magt, men vi have søgt at protestere imod at modtage den. Intet undtagen Guds Befaling vilde have bevæget os til at tage imod den. Men Gud bød det; han stillede denne Fordring til os, og vi staa her i Dag i vor nuværende Stilling, ukaldede af os selv. Saaledes er det med enhver af os. Enhver, som kjender Wilford Woodruff, ved, at denne Mand aldrig har aspireret til Præsidentpladsen over denne Kirke. Han præsiderer over den i Dag, fordi Herren har fordret det af ham. Burde I derfor ikke opholde disse Mænd? Burde I ikke bede for dem? Skulde I være misundelige paa dem og tale Ondt om dem? Nej; thi dersom I gjøre dette, vil Herren vredes paa Eder. Jeg har talt angaaende Kirkens Første Præsidentskab, men jeg behøver ikke at indskrænke mine Bemærkninger til dem alene; de kunne ogsaa anvendes over for de Tolv Apostle og Stavspræsidenterne. Edward Patridge fik ikke Embedet som Præsident over Utah Stav, fordi han søgte det. David John holder ikke den Plads, som han gjør, fordi han ønskede det; ejheller gjør Reed Smoot. Uden Tvivl kan det Samme siges med Hensyn til Højraadet og Biskopperne og alle Guds Tjenere. Ingen Mand opnaar nogen Stilling i Kirken, fordi han søger det. Dersom en Mand stræbte efter at opnaa et Embede i Kirken, vilde han blive skuffet; thi hans Ønske vilde ikke blive opfyldt. Saaledes forholder det sig med denne Kirkes Embedsmænd. Vi blive sommе Tider behandlede og omtalte, som om vi vare civile Embedsmænd, der søgte at erholde et Embede ved vore Medborgeres Hjælp. Vi have ikke gjort dette, og det, som kan siges og anvendes paa civile Embedsmænd i denne Henseende, kan

ikke anvendes paa os. Vel ere vi ansvarlige over for Folket, men vi ere ogsaa ansvarlige over for Gud. Gud vælger og udnævner os, og det tilkommer ham at irettesætte os, naar vi begaa et Fejltrin. Han foreslaar os for Folket, og Folket antager os. Denne Stilling indtage vi i denne Henseende. Jeg omtaler dette, fordi I vide, at der fra Tid til anden er hændet Et og Andet, og I kjende den Aand, som har paavirket nogle Mennesker med Hensyn til disse Ting. Vi gjøre det Bedste, vi kunne, og søge at vise Folket et Eksempel i enhver Henseende. Vi søge at forøge vor Tro og mange andre Ting, som vi under naturlige Forhold vilde undlade, men som Gud leder os til at gjøre. Vi søge efter bedste Evne at blive til Fordel for Folket. Den Ide, at vi, som indtage saadanne høje og ansvarsfulde Pladser, ikke paatage os det Ansvar, der er forbundet med disse Embeder, kan næsten faa min Sjæl til at krympe sig inden i mig. At tænke, at Gud vilde give mig et Ansvar, som jeg ikke vilde søge at ophøje, at han vilde sætte mig i en Stilling, i hvilken jeg vilde staa som en uvirksom Mand, en blind Vægter, en stum Hyrde og ingen Ting gjøre for Hjordens Omsorg, er for mig noget saa afskyeligt at tænke paa, at jeg ikke kan bære det. Naar jeg møder Herren, ønsker jeg at møde ham uden at være dadel- eller strafværdig. Jeg ønsker at blive energisk; jeg ønsker at gjøre Alt, hvad der staar i min Magt; jeg vil arbejde Dag og Nat med alle de Evner og Kræfter, som Gud har givet mig, i mit Embede og i min Kaldelse. Og jeg ved, at Præsident Woodruff og Præsident Smith nære de samme Følelser. Præsident Woodruff er et Vidunder i denne Henseende. Trods sin fremrykkede Alder udfører han enhver Ting, som en Mand kan udføre med de Kræfter, som han er i Besiddelse af, og i mange Tilfælde endnu mere. Saaledes er den Aand, som hviler paa det Første Præsidentskab. Vi nære Bekymring for Folkets Frelse. Vi stræbe efter selv at faa Tro og bibringe de Sidste-Dages Hellige den samme Tro, saa at vi Alle maa skride fremad til Fuldkommenhed, hvilket er nødvendigt, naar vi skulle gaa ind til den Herres Jesu Nærværelse, at I ikke paa de Dage skulle sige, at vi ikke have været ærlige over for Eder, at vi ikke have vaaget over Eder og beskyttet Eders Interesser uden Egennytte, og at vi paa vor Side maa være i Stand til at sige, at I have været lydige mod de Befalinger, som Gud har givet os, og lyttet til hans Ord, saaledes som de ere blevne aabenbarede til os, og have adlydt disse Bud uden Knurren og uden at finde Fejl. Vi haabe, at dette maa blive Tilfældet; thi den Dag kommer, da vi skulle staa for Herrens og vor Forløsers Domstol for at dømmes af ham. De Gjerninger, som vi have gjort i Kjødet, de Ord, som vi have brugt, og den Indflydelse, som vi have udøvet, alle disse Ting ville vi blive dømte for. Ikke En af os kan undgaa Guds Dom.

Lad mig derfor opmuntre Eder, mine Brødre og Søstre, i denne Eftermiddag, i denne højtidelige Forsamling — thi det er en højtidelig Forsamling — til at give Agt paa Eders Handlinger. I ere blevne underviste om Guds Ord. Herrens Tjenere have været i Eders Midte og have arbejdet med Eder. I vide Allesammen, at dette Værk er af Gud. Naar Ældsterne have administreret, har Guds Kraft fulgt deres Administration. De Syge ere blevne helbredede, og mange mægtige Gjerninger ere blevne udførte i Eders Midte. I vide derfor for Eder selv, at Gud er med sit Folk og med os. Lyt nu til

hans Aands Røst. Søg at uddanne denne Aand og søg at erholde den ved Nat og ved Dag. Dersom I ville gjøre dette, da vil Herren aabenbare sig selv for Eder, saaledes som han aldrig har gjort tilforn; Evighedens Hemmeligheder ville blive aabnede for Eder; Engle ville betjene Eder, og Guds Kraft vil nedbale paa Eder, saa vel paa Individer som paa Folket. Jeg siger dette til Eder i Herrens Navn og som hans Tjener. Saaledes, tor jeg forsikre Eder, vil det blive Tilfældet med dette Folk, dersom vi ville udføre Herrens Vilje, som han fordrer af os, udøve Tro paa ham og lægge alle vore slette Handlinger til Side. Lad os prøve paa at holde vor anden Prøvestand. O! Mine Brødre og Søstre, dette er mit Hjertes største Ønske for Eder og for mig selv. Vi vare trofaste i vor første Prøvestand. Vi vilde ikke lytte til Satan. Som Følge heraf ere vi her i Dag, iklædte kjødelige Tabernakler. Nu ere vi i vor anden Prøvestand, og Satan søger atter at lede os bort fra den rette Vej. Han ønsker, at vi skulle lytte til ham. Han ønsker at ødelægge os og at fylde vore Sind med Dødelighedens Gift. Paa samme Tid, formaner Gud os med sin Aand til ikke at lytte til Satan. Der er sagt, at Kajn elskede Satan mere, end han elskede Gud. Det er en ulykkelig Tilstand for ethvert Menneske at være i. Lad os elske Gud mere, end vi elske Satan. Lad os ikke lytte til den Erkeforfører og Fordærver, som gjorde Oprør imod Gud og hans Udvalgte og drog en Trediedel af vore Brødre og Søstre med sig bort fra den rette Vej og ned til Helvede for at blive hans Engle, hans Sendebud og for at udføre hans Befalinger, og som nu stræbe efter at ødelægge Resten af Guds Børn og forpurre Guds Hensigter.

Lad os staa trofaste i vor anden Prøvestand uden Hensyn til, hvor fattige vi maa blive, eller hvordan vore Omstændigheder maa stille sig. Lad os vedligeholde vor ufordærvede Tilstand og holde Guds Befalinger, at vi tilsidst maa komme tilbage til Herrens Nærværelse, og efter at have holdt vor anden Prøvestand og udført den Mission, som han har givet os at udføre paa denne Jord, at han da maa byde os Velkommen tilbage, lige som vi byde vore Sønner Velkommen, naar de komme hjem efter at have fuldendt deres Missioner, kun med endnu større Glæde; at naar vi møde vor himmelske Fader og vor ældre Broder Jesus, at de da maa sige til os: „Du har holdt Din anden Prøvestand; Du har været i Fristelsens, Syndens og Mørkhedens Midte; Du har været en tapper Stridshelt; derfor ligger der nu for Dig en uendelig Løbebane af Hæder og Ære samt enhver Ting, der er indbefattet i Guds Forjættelser."

Maa Herren hjælpe os Alle til at gjøre dette i Forening med vore Familjer, vore Børn og vore Efterkommere. Dette er min ydmyge Bøn i denne Eftermiddag i Jesu Kristi Navn. Amen.

(Deseret News.)

Tankesprog. Bagvadskere ere særlig tilbøjelige til at kritisere de Dyder, de ikke selv ere i Besiddelse af.

Glem, hvad Godt Du har gjort, og gjør noget Bedre.

Harmoni mellem Herrens Tjeneres Vidnesbyrd.

Enhver, som tror paa Jesu Kristi Evangelium, maa blive dybt paavirket ved Ligheden mellem Guds Tjeneres Vidnesbyrd, der findes i de Beretninger, vi ere i Besiddelse af.

Herren har ved Profeten Joseph Smith aabenbaret mange Ting angaaende Adam og hans Efterkommere, i Særdeleshed angaaende Enok. Fra den samme Kilde have vi ligeledes Beretningen om Moses, om hans Visioner og om den Magt, som Gud gav ham. Ligeledes have vi Beretningen om Abraham. Alle disse Ting kunne findes i Den kostelige Perle. Desforuden have vi Bibelen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog. Enhver, som vil læse disse Bøger, og som har et Vidnesbyrd for sig selv fra Herren og har nydt den Hellig-Aand, kan se Ligheden mellem de Mænds Erfaringer, hvis Vidnesbyrd ere fundne i disse forskjellige Bøger. En Mand, som har modtaget Evangeliet i denne Tid og er vel bekjendt med de Gaver, som de modtage, der ere lydige mod Sandheden, maa iagttage, at de samme Frugter, som ere blevne nydte i alle Husholdninger, og som omhandles i disse Beretninger, nu ere frembragte og nydes af dem, som have adlydt Evangeliet i disse Dage.

Menneskene spørge hyppigt om Bevis for Sandheden af Evangeliet. Nogle ønske Tegn for at kunne blive overbeviste om, at det er Guds Værk. Men her er efter vor Mening et af de største og mest overbevisende Beviser eller Tegn, der kan fremlægges for, at dette Værk er guddommeligt; thi det vilde være umuligt for nogen Mand, der ikke er inspireret, at skrive en saadan Beretning, som de Aabenbaringer indeholde, der findes i Den kostelige Perle; og den samme Bemærkning er anvendelig med Hensyn til Bibelen, Mormons Bog samt Lærdommens og Pagtens Bog. Ingen Sidste-Dages Hellig, som har nydt en Del af Guds Aand og erfaret dens Frugter, kan læse Mormons Bog uden at blive overbevist om, at de Mænd, som have beskrevet deres egne Følelser, og som have lært Evangeliet i denne Bog, vare inspirerede af Gud. Saadan en Sidste-Dages Hellig har Beviset i sit eget Bryst og i sin egen Kundskab, og dersom han skulde beskrive sin egen Erfaring, da vilde han beskrive den akkurat saaledes, som Skribenterne i Mormons Bog have beskrevet deres. Paa denne Maade bibringer Mormons Bog indre Beviser for dens Guddommelighed til dem, som vide Noget angaaende Guds Sager. Det vilde være umuligt for en Mand at beskrive flere Ting, som denne Bog indeholder, med mindre han var inspireret af Gud. Den samme Bemærkning kan anvendes om Bibelen og om Aabenbaringerne, som vi hentydede til i Den kostelige Perle.

Der er fuldstændig Harmoni i alle disse Beretninger. En Guds Mand i denne Uddeling kan ikke læse disse Beskrivelser uden at lægge Mærke til, hvor stor Lighed der er imellem deres og Guds Folks Erfaring i denne Uddeling. Sandhederne, som disse Beretninger indeholde, ere i fuldstændig Harmoni med Sandhederne, som findes i de sidste Dages Aabenbaringer, og vise derved, at de hidrøre fra samme Kilde. De vise ogsaa, at vor Fader i Himmelen er et uforanderligt Væsen, og at Sandheden, som han aabenbarede til de Gamle, er den samme, som han har aabenbaret i vore

Dage; at de Gaver, som han skjænkede sine Tjenere fordum, ere de samme, som ere lovede og nydes i disse sidste Dage; at Præstedømmet, ved Hjælp af hvilket hans Tjenere opnaaede stor Magt i tidligere Tider, er det samme, der er blevet gjengivet og nydes i vore Dage. Der gaar en fuldstændig Harmoni gjennem den hele Kjæde af Beretninger fra Begyndelsen og indtil nærværende Tid, og naar de Mænd, der levede før Syndfloden, som vare Guds Tjenere, og de, som levede efter denne Tid og ned til Frelserens og hans Apostles Dage, samt Mændene fra denne Husholdning Allesammen mødes, ville deres Vidnesbyrd og Erfaringer blive hinanden lig.

Dette er et overmaade stærkt Bevis paa, at dette Værk er fra Gud, hvilket Granskere, dersom de kun vilde undersøge uden Fordom, ligeledes vilde kunne se. (Juvenile Instructor.)

Herrens Ord stadfæstet.

For nogle Aar siden anbefalede et af de mest fremragende medicinske Tidsskrifter i Verden Legemets Salvelse med Olie som et udmærket Lægemiddel mod Feber. Siden denne Tid have flere Læger brugt dette Middel og paa denne Maade stadfæstet Herrens Ord angaaende den oprindelige Behandling af Syge ved Haandspaalæggelsens Ordinance.

Vi antage, at der er meget faa Familier i Kirken, som ikke have været Vidne til den gavnlige Virkning, som det har haft, naar de have salvet deres Børn med Olie, i Særdeleshed naar Salvelsen har været ledsaget af Ældsternes Administration. Det er meget tilfredsstillende for Folket paa denne Maade at erholde Bevis for Sandheden af Herrens Ord og at faa Vished for sig selv om Rigtigheden af den Orden, som Gud har indstiftet til de Syges Helbredelse.

Vi have hørt adskillige Tilfælde, hvor Folk have nydt store Goder ved at drikke ren Olivenolie i alvorlige Sygdomstilfælde. For to eller tre Aar siden kom en Mand fra Kalifornien paa Besøg i Utah tillige med sin Hustru. De havde opholdt sig her før, nemlig da de tilbragte Vinteren 1847—48 i Saltsødalen. Han havde ogsaa været Medlem af Mormon-Batallionen. Han meddelte os, hvilke vidunderlige Virkninger det havde haft paa hans Hustru at drikke ren Olivenolie, naar hun havde været lidende af stærke Smerter. Saa vidt vi erindre, var Sygdommen, hun led af, Galdesten. Han sagde, at de nu altid havde ren Olivenolie, som var tilvirket i Kalifornien, ved Haanden, for at hun kunde faa Lindring, naar hun blev angrebet af Smerterne.

Ligeledes se vi det omtalt i et medicinsk Tidsskrift, at den frie Brug af koldt Vand som en Drik er et udmærket Middel i mange Sygdomstilfælde. De Sidste-Dages Hellige, som have været lydige mod Herrens Raad, ere blevne overbeviste om, at det er den bedste af alle Drikke, naar det er rent. Dog findes der mange Steder, hvor Vandet er af en saa uren Beskaffenhed, at det burde koges, førend det drikkes. For ikke længe siden besøgte vi Byen Nephi og opholdt os i Apostel George Teasdales Hus, hvor vi havde stor Fornøjelse af at drikke samme

Slags Vand, som han og hans Familje brugte. Det var kogt Vand, som blev holdt koldt til Drikkebrug. I Nephi saa vel som andre Steder er der Urenheder i Vandet; mange Strømme indeholde for Eksempel en stor Del Kalk. Uden Tvivl vilde Børnenes saa vel som de Voksnes Helbred blive betydeligt fremmet, dersom større Forsigtighedsregler bleve iagttagne for at sikre rent Drikkevand.

Et andet Lægemiddel mod akute Sygdomme ere vi ligeledes blevne opmærksomme paa. I et medicinsk Tidsskrift finde vi berettet, at en fremragende Læge i sin Praksis har erfaret, at Faste er et udmærket Lægemiddel for Patienter, som have heftige, smitsomme Sygdomme. Han siger, at ved Faste bliver Tarmkanalen renset, saa at smitsomme Spirer ikke blive i Stand til at udbrede deres Giftighed. Hans udstrakte Eksperimenter fastsætte den Kjendsgjerning, at Dyr saa vel som Mennesker, der faste, komme sig langt hurtigere fra heftige, smitsomme Sygdomme end de, der tage Næring til sig som sædvanlig, ja endogsaa hurtigere end de, som nyde mindre end sædvanlig. Han har selv erhvervet sig Navnet »the starving doctor« (Sultedoktoren), fordi han forbyder sine Patienter al Føde under akute Sygdomstilfælde, særlig under Lungebetændelse, hvis der er nogen antagelig Grund til, at Fordøjelsen ikke er i Orden. Der siges, at Iagttagelser af 140 Tilfælde af Lungebetændelse have stadfæstet Rigtigheden af denne Fremgangsmaade. I ethvert Tilfælde blev det bemærket, at ved at forlænge Fasten gjenvandt Patienten den Styrke, som han tilsyneladende fuldstændig havde mistet. Det er anbefalet Sidste-Dages Hellige at faste og bede, og der er ingen Tvivl om, at der er en sand Filosofi i dette. Herren, som har skabt os, forlanger ikke, at vi skulle gjøre nogen Ting, der vil være til vor Skade. Det fremgaar tydeligt af denne Læges Erfaring, at Faste vil være til stor fysisk Nytte for Alle, som ville praktisere den.

I Forbindelse med dette er det interessant at iagttage fremragende Mænds Bemærkninger fra den medicinske Verden. De udtale, at det er en stor Fejltagelse at antage, at Lægerne kunne helbrede Folk, naar de ere angrebne af Sygdomme. Alt, hvad de kunne gjøre, er at hjælpe Naturen. Det er Naturen, eller den syge Patients Legemskraft, som han gjenvinder, der bevirker hans Helbredelse. Lægerne kunne lindre Smerterne, men de kunne ikke helbrede Sygdommen ved noget af deres Lægemidler. Naar det medicinske Fag anstiller slige Betragtninger, kunne vi se, hvor gavnlig Haandspaalæggelsens Ordinance kan blive for dem, som søge Lindring ved dette Middel, og som nøjagtigt rette sig efter det Raad, Herren har givet til sit Folk angaaende deres Føde og Drikke.

(Juvenile Instructor.)

Tankesprog. Der er kun to Regler for god Opførsel; den ene er: Tænk altid paa Andre; den anden: Tænk aldrig paa Dig selv.

Ingen burde skamme sig ved at tilstaa, at han har taget fejl, hvilket med andre Ord vil sige, at han er klogere i Dag, end han var i Gaar.

Rigdom forgaar, Forstand bestaar.

Den 15. Juli 1898.

Indsamlingen.

Efterhaanden som Tiden ruller fremad, ser det ud til, at de Sidste-Dages Hellige faa mere og mere Grund til at være Herren taknemlig, fordi han i vore Dage har aabenbaret Frelsningsplanen. Jeg mener hermed den Frelse, som sørger for Legemet og dets Sikkerhed saa vel som for Aandens Sikkerhed og evige Lyksalighed. Evangeliet, som Herren har aabenbaret, bidrager til at fuldkommengjøre Menneskenes aandelige Glæde og Lyksalighed. Det opfylder alle deres Ønsker. Det skjænker ikke Rum for Længslen efter Noget, som ikke kan erholdes, eller for Kundskaber, som ere udenfor vor Fatteevne. I denne Henseende adskiller Evangeliet sig fra alle andre Systemer, som ere opfundne af Mennesker. Thi i disse er der en Tomhed, en Mangel paa Vished og altid Noget, som ønskes. Saaledes er det ikke med Evangeliet. Det føder Sjælen. Det oplyser Sindet. Det opfylder alle Fordringer. Derved staar det i skjærende Modsætning til alle de filosofiske og religiøse Systemer, som ere Menneskers Værk.

Men Evangeliet har ikke alene denne aandelige Fordel; det besidder ogsaa en Fordel med Hensyn til Menneskenes timelige Omstændigheder. Tænk for Eksempel, hvilken Stilling de Sidste-Dages Hellige vilde være i, dersom de forbleve adspredte blandt Jordens Nationer, paa de Steder, hvor de have annammet Evangeliet. De vilde altid være udsatte for Fristelser og Synd. Det er i mange Tilfælde vanskeligt selv i Zion, hvor de Hellige ere samlede, at holde sig fra det Onde og fra Babylons Laster; men hvor meget vanskeligere vilde det ikke være for de Hellige at leve i Overensstemmelse med deres Religion, dersom de skulde forblive adspredte iblandt Jordens Nationer.

Herren, som var vidende om, hvilken Stilling Menneskenes Børn vilde komme til at indtage i de sidste Dage, forberedte en Plan, hvorved hans Hensigter kunde udføres. Der behovedes en Plan, hvorved Menneskene ikke alene kunde erholde en aandelig Frelse, men en Frelse, som kunde udstrækkes til hele Mennesket, baade Legemet og Aanden, og frelse dem Begge fra de store Onder, som skulle komme over Menneskene paa Jorden.

De Ulykker og Plager, som Herren forudsaa skulde komme over de Ugudelige paa Jorden i de sidste Dage, ere af en frygtelig Beskaffenhed. Der skal blive Jordskjælv, Pestilense, Hungersnød, Oprør og Krig. Hvorledes skulde hans Børn undslippe disse Ting, dersom de levede adspredte over hele Jordens Overflade?

Herren, som forudsaa disse Farer, befalede Indsamlingen af sine Børn fra alle Landene, for at de kunde komme til at staa paa hellige Steder, hvor de ikke skulde rammes af Plagerne.

De Sidste-Dages Hellige have allerede set de store Fordele, som de besidde ved at være forenede og indsamlede fra det Virvar og den Ugudelighed, som eksisterer paa Jorden, men vi have endnu ikke fuldtud fattet og forstaaet de store Fordele, som denne Plan, Indsamlingen fra alle Landene til Zion, har i Beredskab

for os. Vi ere i Besiddelse af saadanne Fordele, som tydeligt kunne iagttages, og som selv Mænd, der ikke ere af vor Tro, nu ogsaa begynde at erkjende, og de ville blive endnu mere tydelige for dem, efterhaanden som Tiden skrider fremad.

Klippebjærgenes Dale besidde store klimatiske Fordele. Det er det sundeste Sted paa Kontinentet. Omgivet, som det er, af lange, øde Strækninger, er det isoleret og kan ikke saa let gjøres Indgreb i som andre Dele af Landet. Pest kan ikke vinde Indpas i samme Grad som paa andre Steder. De Helliges Dale lide ikke saa meget ved Tørke som de Lande, hvis Grøde er afhængig af Regnen. Og hvor findes der med Hensyn til Krig et mere sikkert Sted for Landets Indbyggere end disse Klippebjærgenes Dale?

Vore Fjender, som røvede vore Ejendele og nødte os til at forlade det Land, som vi havde kjøbt og vare i retmæssig Besiddelse af, havde ingen Ide om de Fordele, vi vilde erholde ved vor Landsforvisning. De havde kun til Hensigt at ødelægge os.

Præsident Young forudsaa, da vi begyndte at opdyrke Landet, hvilke store Fortrin dette Land forsynede os med. Han saa Styrken i vor nye Stilling; vi vare i Besiddelse af Kontinentes Ryg, en fremherskende Stilling mellem de to Oceaner; og han talte ofte om disse Fordele, prisende Gud for hans Godhed imod sit Folk.

De Sidste-Dages Hellige tænke i Almindelighed ikke paa eller paaskjønne, hvor meget der har været gjort for dem, ved at de ere blevne ledede til dette Land. I Sandhed, det er umuligt for det menneskelige Sind, uden Guds Aands Bistand, at fatte Fremtidens Storhed og Bestemmelse med dette Folk, til hvem dette Land er blevet givet som et Opholdssted. Det er Sandhed, at vi ikke ere ene om Ejendomsretten til disse Dale. Tusinde Andre ere komne hid og ville vedblivende komme for at opslaa deres Boliger her; men de Sidste-Dages Hellige have sat deres Præg paa Landet, og Indflydelsen heraf vil altid gjøre sig gjældende. De have lagt Grundvolden til den Statsforfatning, som vil blive raadende, og endskjønt der strides imod dem og Forsøg gjøres paa at tilintetgjøre deres Indflydelse, ville de dog vokse, og de ædle Egenskaber, som de besidde, og som jeg haaber de vedblivende ville opelske, ville give dem Kraft og Styrke, som intet andet Folk kan vente at opnaa. Det er ikke saa meget de Helliges Antal, der giver dem Anseelse i Verdens Øjne, som deres Enighed og gode Egenskaber i Kampen for Eksistensen og Herredømmet, hvilke altid ville give Sejren i Hænde paa dem, der besidde disse Fortrin. Dersom dette Folk skulde falde fra Evangeliets Principper og hengive sig til den Synd og Ugudelighed, der hersker i Verden, og som de vilde have været udsatte for, hvis de vare forblevne adspredte, ville de ikke have mere Styrke end noget andet Folk af et lignende Antal. Men det, som altid vil give dem Overlegenhed, saalænge de ere i Besiddelse af dem, er disse ædle Dyder og Egenskaber, som deres Religion fordrer af dem, og uden hvilke de ikke vedblivende kunne være Guds Folk. Der kan ikke være noget Spørgsmaal om, hvorledes det saakaldte Mormonfolks Skjæbne vil blive, hvis de kun ere oprigtige imod sig selv. Historien illustrerer i mange individuelle Tilfælde de Fortrin, den ærlige og oprigtige Mand har frem for den uærlige, den ædle og rene frem for den fordærvede og daarlige. Og saaledes, som det er Tilfældet med

den Enkelte, saaledes er det ogsaa med hele Folket. Det moralske, sanddru, flittige og nyttige Folk har altid i Besiddelse af alle disse gode Egenskaber haft Fremgang og Lykke. Dette er Menneskeslægtens Historie. Dersom de Sidste-Dages Hellige kun vilde efterleve de Bud og Forskrifter, som ere dem givne, kan det Spørgsmaal ikke opstaa, hvorledes deres Fremtid vil blive. Med de Fordele, som de besidde i Landet, hvor de bo, ere de trygge for Fremtiden, og hver Dag vil forøge Aarsagen til at være taknemlig mod Herren, fordi han har aabenbaret Lærdommen om Indsamling af sine Hellige. (Juvenile Instructor.)

Ankomst.

Følgende Missionærer ankom fra Zion den 4. Juli:

A. J. Nielson fra Salt Lake City, John H. Anderson fra American Fork og Parley Anderson fra Koosharem, Utah.

Vi byde disse Brødre hjerteligt velkomne.

Beskikkelse.

Ældste John H. Anderson beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste A. J. Nielson beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Parley Anderson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Afløsning.

Følgende Brødre ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Ældste Christian P. Hald løses fra at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældste Peter H. Madsen løses paa Grund af Sygdom fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Rasmus Nelson løses fra at arbejde i Skaane Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

George Christensen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Filosofien af Evangeliet.

VIII. Kapitel.

Historiske Oplysninger fra det nye Testamentes Tider.

De Vidnesbyrd, hvad enten de ere skrevne eller levende, som skyldes dem, der have været aktive Deltagere i det sidste Dages Værk, ville stedse have Betydning frem for noget Andet, der er berettet af usympatetiske eller uinteressérede Personer. Desnagtet ere historiske Kjendsgjerninger og Tildragelser samt Beskrivelser, givne af saadanne Personer, ofte højst interessante ved, at de forsyne os med Oplysninger vedrørende Handlinger og Fakta, som ikke ere omtalte af mere fremragende Forfattere. Thomas L. Kanes Tale, som han holdt for det historiske Selskab i Pennsylvanien, kaster for Eksempel en Lysflod over de Sidste-Dages Helliges Sædvaner og Skikke; ligeledes giver han en Beskrivelse af de Helliges Uddrivelse fra Nauvoo, som er af højeste Interesse. Paa lignende Maade have verdslige Forfattere gjort mange Hentydninger, der kaste Lys paa det nye Testamentes Historie, og ved dette Lys se vi en ny Skjønhed og Styrke i de inspirerede Skribenters Sprog.

Intet fornuftigt Menneske vil for et Øjeblik være i Tvivl om at give de Beretninger, som Matthæus, Markus Lukas og Johannes have skrevet, Fortrin frem for aldeles menneskelige Sammenstillinger. Frelserens Biografi, som er skreven af Fletwood og Andre, taaler ingen Sammenligning med den simple og dog ophøjede Beretning, som skyldes Evangelisterne. Men det forringer ikke Skrifternes Autoritet at læse en Skildring af Frelserens personlige Optræden, saaledes som den er beskrevet af Markus, en romersk Lovkyndig, som boede i Jerusalem; den bevares endnu i sin Originalitet:

„Jesus af Nazareth, somme Tider kaldet Galilæeren, var en meget mærkværdig Person. Hans Ansigtsfarve var lys; hans Haar var brunt og faldt i tunge Lokker ned paa hans Skuldre. Hans Øjne vare blaa og besad en saa gjennemtrængende Kraft, at intet Menneske kunde møde hans Blik. Hans Skjæg havde en dyb Vinkulør og var fint og tæt; det sagdes, at han aldrig var bleven raget. Hans Udseende var majestætisk, roligt og blidt og udtrykte Visdom, Dommekraft og Kjærlighed."

Atter have vi Josephus Vidnesbyrd, den berømte jødiske Historieskriver, som florerede imellem det 37. og 98. Aar efter den kristne Tidsregning. Han var en jødisk Præst og havde ingen Forbindelse med de tidlige Kristne; alligevel meddeler han følgende i »History of the Antiquitis of the Jews«, Book XVIII:

„Nu var der paa den Tid en viis Mand, Jesus, dersom det kan tillades at benævne ham en Mand; thi han var en Udfører af vidunderlige Værker, en Lærer for saadanne Mennesker, som med Glæde annammede Sandheden. Han fik mange Tilhængere, baade Jøder og Hedninger. Han var Kristus. Og da Pilatus paa vore ledende Mænds Tilskyndelse dømte ham til Korset, blev han ikke forladt af dem, som fra først af elskede ham, og han viste sig for dem paa den tredie Dag i levende Live, som Profeterne havde forudsagt, disse og ti Tusinde andre vidunderlige Ting angaaende ham. Og de kristne Folkeslag, som bleve

opkaldte efter ham, ere endnu den Dag i Dag ikke uddøde."

Paa Kristi Tid var Palæstina Midtpunktet for den da kjendte Verden. Mod Nord og Nordøst laa de forfaldne Rester af det medo-persiske og det endnu ældre babyloniske og assyriske Kejserrige; mod Øst laa de kraftige arabiske Folkeslag, som uden Frygt for nogen fremmed Magt havde opbygget deres Hovedstad i Arabiens vilde Bjærgkløfter, hvis prægtige Ruiner fylde de Rejsende med Forundring den Dag i Dag.

Mod Syd laa Ægypten, hvilende i fordunklet Storhed, og kunde allerede prale af en graa Alderdom; men netop denne ældgamle Civilisation var for en stor Del takskyldig til Grundlæggerne af den jødiske Stat. Mod Vest laa Grækenlands og Italiens klassiske Lande.

Som det er bekjendt, bleve Jøderne spredte vidt og bredt efter det babyloniske Fangenskab. Forholdsvis var der kun faa af dem, som benyttede sig af Cyrus Tilladelse til at vende tilbage til Palæstina. Flertallet af dem forbleve i Babylon eller udvandrede til andre Lande. Paa Kristi Tid var for Eksempel over Halvdelen af Indbyggerne i Aleksandria Jøder, som ved Handel vare blevne rige og havde erhvervet sig Magt. Paa den Tid bleve Arabiens, ja, endogsaa Indiens Kyster besøgte af jødiske Handelsmænd. I Lille-Asien og Grækenland fandtes der næppe en By, som ikke havde en jødisk Synagoge. I Rom besad Jøderne den største Del af Trastevere, eller den højre Flodbred af Tiberen. Fra Julius Cæsars Tid havde de faaet Tilladelse til at opføre Synagoger og nød mange andre Privilegier. Alle disse Jøder, som levede udenfor Palæstina, og som udgjorde et Flertal af hele Nationen, bleve i Almindelighed kaldte „de Adspredte". Det var dem, som Jøderne sigtede til, naar de, talende om Jesus, sagde: „Mon han vil gaa hen til dem, som ere adspredte blandt Grækerne, og lære Grækerne?" (Joh. 7, 35.)

Alligevel betragtede disse Jøder endnu Jerusalem som deres Centrum og ansaa Synedriumiet (eller Højraadet) som deres højeste Kirkeret, og de sendte aarlig Pengegaver og Ofre til Templet samt besøgte det fra Tid til anden under de store Festligheder.

Det er let at se, hvorledes denne Tingenes Tilstand hjalp til at udsprede Evangeliet. Paaske- og Pinsefesterne bragte mange af disse adspredte Jøder fra de omliggende Nabolande til Jerusalem. Disse Tusinder, som ikke vare bosiddende i denne By, havde derved Lejlighed til at blive bekjendte med Jesu Lærdomme og Mirakler ved disse aarlige Fester. Det var ogsaa under den store Paaskefest, at Korsfæstelsen fandt Sted. Halvtredsindstyve Dage efter var det Pinse, hvor disse vidunderlige Begivenheder fandt Sted, om hvilke der er berettet i det andet Kapitel af Apostlenes Gjerninger.

Saaledes kunne vi forstaa, hvorledes det gik til, at Folk fra forskjellige Nationer bleve samlede; ligeledes Tungemaalsgavens Vigtighed, hvorved Enhver kunde høre Guds vidunderlige Gjerninger forkyndes i sit eget Sprog. (Se Ap. Gj. 2, 5, 9—11.)

Disse bragte ved deres Hjemkomst Nyhederne angaaende Kristendommen med sig. Dernæst fandt Apostlene paa deres Missionsrejser Synagoger i alle betydelige Byer og Stæder og ligeledes gudfrygtige Mennesker, som saa fremad til Messiæ Komme og Israels Forløsning. Af disse maa omtales Dorkas og Cornelius (Ap. Gj. 9. og 10. Kap.), Lydia (Ap. Gj. 16, 14.), Aquilla og Priscilla (Ap. Gj. 18.), Eunike og Lois, Timotheus Moder og Bedstemoder samt mange Andre.

Enhver Synagoge var saa at sige et Stoppested for Missionærerne, hvor de bleve modtagne af baade Venner og Granskere, som allerede vare der for at byde dem Velkommen. Jødernes Indflydelse havde ogsaa hjulpet til at undergrave Hedenskabet og derved beredt Grundvolden for Kristendommen. I saa høj Grad var dette Tilfældet, at den romerske Filosof Seneca, i det han taler om Jøderne, siger: „De Overvundne give Overvinderne Love." Josephus siger i sin »Antiquities Book« 18.: „Mange af Jøderne beklædte høje Embeder og levede ved Prinsernes Hof. Endogsaa Neros Hustru, Kejserinde Poppæa, var en jødisk Proselyt." I sin Autobiografi siger han, at han gjorde denne Kejserindes Bekjendtskab ved en Jøde, som var en af Neros Favoritter; paa hans Forbønner bevirkede hun, at nogle fængslede jødiske Præster bleve løsladte, og han selv modtog store Gaver af hende. Det var ogsaa hendes Indflydelse, der var Skyld i meget af den Bitterhed, som karakteriserede de Helliges Forfølgelse under Neros Regjering.

Juvenal, en latinsk Digter, latterliggjør de jødiske Skikkes Indflydelse; ogsaa mange af Grækerne troede ved at følge Sokrates Lærdomme paa en „ukjendt Guds" Tilstedeværelse. Det ligger i et Menneskes sande Natur at tro Noget. Da Hedenskabets Urimeligheder bleve lagte for Dagen, faldt Menneskene i anden Overtro. Mere og mere føltes Ønsket om en sand Religion. Endogsaa Samaritanerne, som vare ledte saa langt paa Afveje af Troldkarlen Simons Trolddomskunster, at de kaldte ham „den store Guds Kraft", forstode og modtoge Evangeliets Lærdomme. (Ap. Gj. 8, 5.) Saaledes gik det ogsaa med Sergius Paulus, som, utilfreds med Hedenskabet, havde sluttet sig til en jødisk Troldkarl og falsk Profet ved Navn Elimas; ogsaa han blev vundet for den kristne Tro ved Paulus Prædiken (Ap. Gj. 13, 6—11). I Sandhed, den Tids bedste Egenskab var en stærk religiøs Længsel.

Formodningen om Messias Komme var paa den Tid i forskjellige Former og Grader af Tydelighed spredt over hele Verden, ved Nationernes politiske Sammenstød og ved deres intellektuelle og religiøse Berørelse, og bebudede lige som den første røde Stribe paa Horizonten den fremrykkende Dag. Perserne skuede efter Sosiosch, som skulde overvinde Ahriman og hans Mørkhedens Rige. Kinesernes Vismand, Konfucius, havde betydet sine Disciple, at en Forløser skulde fremkomme i Vesten. De vise Mænd, som kom for at tilbede Jødernes nyfødte Konge, maa vi betragte som Repræsentanter for de orientalske Hedningers Haab om Messias.

De vestlige Nationer derimod saa henimod Østen og ventede derfra en bedre Dags Frembrydning. De romerske Historieskrivere, Suetonius og Tacitus, tale Begge om, at det var den almindelige Mening, at en ny universal Kejser snart vilde blive oprejst i Østen, og Stedet, hvor han skulde fremkomme, antoges at være Judæa.

Saaledes kom Verdens Frelser i en Tid, som Historien hverken før eller senere har set Mage til. Midt i den Tid, da de ældgamle Sekters Læreformer vare ved at uddø, medens de Ting, der havde været Gjenstand for Menneskenes enthusiastiske Kjærlighed, vare ved at visne, kom Kristus, for at Menneskeheden ved ham skulde modtage et nyt, ungdommeligt Liv.

Det er sandt, den forstokkede Jødedom vandrer endnu lig en Aand igjennem alle Tidsaldre og alle Lande, men kun som et uimodsigeligt levende Vidne

om den kristne Religions Guddommelighed.

Jøderne, som vare adspredte i Østens forskjellige Lande, kom i Berøring med disse Landes Sæder og Skikke, hvorved de jødiske særegne Traditioner tildels udslettedes og beredte Manges Sind til mere klarsynede og frisindede Betragtninger. Af denne Grund finde vi, at flere af de mest nyttige Mænd i den apostoliske Kirke horte til denne Klasse, saasom Stephanus, Martyren, Philippus, Fattigforstanderen samt Paulus og Barnabas. Barnabas var i Sandhed en af de mest mærkværdige Mænd paa sin Tid. Han var fodt paa Øen Cypern, men flyttede derfra til Jerusalem, hvor han blev et af de aktive Medlemmer i den apostoliske Kirke. Efter Stephanus Martyrdod og paa Grund af Forfølgelsen, der derefter fulgte, bleve nogle Disciple adspredte saa langt borte som til Antiokia, hvorhen Barnabas blev sendt for at organisere en Kirke, og her var det, at Disciplene første Gang modtoge Navnet Kristne (Ap. Gj. 11, 26.). Det var Barnabas, som først introducerede Paulus for de øvrige Apostle og bortryddede den Mistro, som næredes imod ham. Siden, da Paulus levede et tilbagetrukket Liv i sin Fødeby Tarsus, opsogte Barnabas ham og tog ham med sig til Antiokia. At faa Indflydelse paa denne store tilbageholdne og følsomme Sjæl, at arbejde med ham, ja selv at indtage en underordnet Stilling under ham, tilkjendegav baade Visdom og Humanitet, og det er, hvad Barnabas gjorde for Paulus.

Saulus, senere latiniseret til Paulus, blev født i Tarsus i Cilicien i det tiende eller tolvte Aar efter vor Tidsregning. Paulus' Fader havde til Hensigt, at han skulde blive en religiøs Lærer, men, overensstemmende med den Tids Skikke, lod han ham ogsaa lære et Haandværk, ved hvilket han senere forsørgede sig selv uden at blive en Byrde for Kirken. I en tidlig Alder kom han til Jerusalem og frekventerede Ældste Gamaliels Skole. (Fortsættes.)

En Moders Kjærlighed.

(Af Zach. Topelius, fra Svensk.)

Hvor findes Kjærlighed, som til Døden
Er uforandret og ufortrøden,
Der som en Engel omkring os svæver,
Som giver Alt, men som Intet kræver? —
En saadan Kjærlighed, ren og varm,
Den findes kun i en Moders Barm.

Hvert Baand er selvisk, som Hjertet binder; —
Det Kys, som brænder paa Brudens Kinder;
Den hulde Favn, som en Søster rækker;
Den spæde Arm, som et Barn udstrækker;
Vor bedste Ven kommer med en Bøn —
Kun Moder venter sig ingen Løn.

Og hvem kan give, hvad hun os skjænker?
Den første Tanke, som Barnet tænker,
Den første Bøn, som det frem kan stamme,
Den første Kjærligheds rene Flamme,
Det første Ord om at være sand
Og elske Frihed og Fædreland.

Saa lønne Gud, hvad vi ikke lønner,
Vor Moders Kjærlighed, Haab og Bønner.
Det er hans Kjærlighed fra det Høje,
Som spejler sig i en Moders Øje.
Det er som Solen, vi ikke ser,
Naar hendes Øje ej straaler mer.

Dødsfald.

Mette Christine Petersen, f. Jensen, født i Aalborg den 27. Oktober 1824, afgik ved Døden i Richfield, Utah, den 16. April 1898. Hun emigrerede til Utah i Følge med sin Mand 1862 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig, forventende en herlig Opstandelse.

Anders Olsen, født i Eker Sogn i Norge 1826, døde i Provo, Utah, den 19. April 1898. Broder Olsen annammede Evangeliet i Drammen og emigrerede til Utah for 9 Aar siden. Han døde i fuld Tro paa Evangeliets Principper.

Hans Frederik Larsen, født den 8. Juli 1826 nær Aarhus i Danmark, afgik ved Døden i Castle Dale, Emery County, Utah, den 22. April 1898. Han annammede Evangeliet i Middelfart 1861 i Forening med sin Hustru og emigrerede til Utah 1874. Han levede og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Niels Andersen, født i Oktober Maaned 1816 i Aardahl, Norge, afgik ved Døden i Bjørnevaag Jelse, Norge, den 9. Maj 1898. Broder Andersen annammede Evangeliet i Aaret 1862 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haabet om en herlig Opstandelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **George Christensen,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).